

Архиепископ Аверкије Цорганвилски
ПАЗИТЕ КАКО ЖИВИТЕ (2)

Како то чине?

Ево како: у школама и преко штампе и усмене пропаганде они сеју и шире слободоумље и безбожје међу људима, на све начине их удаљавају од вере у Христа и од истините Цркве, па чак и замењују, где је то потребно и корисно за њих, истиниту Цркву њеним пуким привидом или пак „лажном црквом“; они поткопавају све темеље моралног живота, исмевају и одбацују појмове савести, добра и зла, систематски усађују и подстичу разврат, нарочито међу омладином, уништавају породицу, лако допуштајући разводе и озакоњујући побачаје, проглашавају законитим и допуштеним противприродне полне склоности све до хомосексуализма, шире порнографију свих врста; под видом „слободе“ и „демократије“ подривају чврсту државну власт свуда где се она градила на јаким и здравим темељима вере и морала, слабећи њен ауторитет ширењем свакаких клевета и инсинуација; организују отворено или бар посредно прогањање вере и Цркве, притешњујући и угњетавајући вернике, које каткад подвргавају и најсуровијим прогонима; подупиру раст преступности, не осуђујући и не кажњавајући преступнике, најзад, настоје да пољуљају и темеље спољашње добробити и благостања људи, изазивајући растројство народне привреде, инфлацију и депресију, да би довели људе до потпуног очајања и стања свеопште анархије, и тако даље, и тако даље.

Али Зашто све чине?

Зато да би људи, доведени до безнадежног очајања, прихватили

Антихриста, који се већ најављује, као свог избавитеља од свих тих зала и напасти, да би му поклонили и предали му сву власт над целим човечанством, као диктатору, неконтролисаном заповеднику и господару, који располаже њиховим животима и смрћу, и самим њиховим душама.

А како слуге Антихриста постижу свој циљ?

Преузимањем у своје потпуно и искључиво власништво главних покретача савременог људског живота у свим земљама - државне власти, капитала и штампе а, који свуда распрострањују свој утицај и могу чврсто да држе људе у свом поседу. А у последње време, пошто су имали прилике да се увере да је вера у Бога и Христа још јака у људима и да се не може тако једноставно искоренити и уништити, они успешно узимају у своје руке и црквену власт, тежећи да постану потпуни и неконтролисани руководиоци и управљачи религиозног и црквеног живота људи, претећи и црквеним санкцијама онима који им отказују послушност, да би све држали у својој власти беспоговорно и неопозиво. Све што смо горе изнели већ запажамо у савременом животу.

Ето зашто нам оно што се сада тако отворено и очигледно догађа даје несумњиво и пуно право да говоримо, пишемо и проповедамо о приближавању времена господарења Антихриста. У ствари, Антихрист већ господари у савременом свету и жестоко се бори са Христом и његовим истинским следбеницима за свој утицај и власт над људима.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

СЕДАМНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свети свештеномученик Дионисије Аеропагит

преподобни Јован Хозевит

Мт. 15, 21 - 28, зч. 62; 2Кор. 6, 16 - 7,1, зач. 182.

свешти Григорије Палама, архиепископ Солунски
ИЗ ПРИЧЕ О ЖЕНИ ХАНАНЕЈКИ

Нека нас ова учитељица поучи како треба бити истрајан у молитви, како треба бити трпелив, смирен и скрушен. Чак и ако будемо недостојни, чак и ако будемо одбијени јер смо оскрнављени грехом, научимо да се не удаљујемо него да истрајемо у искреном мољењу и смирењу, и од Бога ћемо добити оно што тражимо. Господу, Који јој је казао: „Ти си жена из незнабожачког племена, боље речено, дрско, гнусно и нечисто псето, и није добро узети хлеб од деце и бацати псима“, жена одговара „тако је“, смиривши се и сама признавши сопствену ништавност и нечистоту. Сматрајући себе недостојном учешћа и сапричасности Хлебу који је дошао с Небеса (Јн. 6; 33), молила је да добије мрвице које из милосрђа падају са стола оних што за столом седе, „јер и пси“ каже она, „једу од мрва што падају са трпезе господара њихових“. Те речи ове жене беху уистину мудре, разборите и испуњене смирењем. Иако сам, каже, из незнабожачког племена и себе сматрам грешником Бог,

услед Свог неизрецивог човекољубља и доброте, промишља и о незнабошцима као и о свим осталим грешницима“.

Шта је учинио Онај, Који опрашта онима што откривају своје грехе и безакоње својих срца (в. Пс. 32; 5) како, поучавајући нас, каже Псалмопојац-Пророк? Он прихвата одбачену, очишћује оскрнављену, исцељује и освећује заједно са њеном кћерком и њену душу, похваљујући је и говорећи: О жено, велика је вера твоја; нека ти буде како хоћеш (Мт. 15;28). Дао јој је велику моћ како између речи и исцељења не би било временског растојања: И оздрави, каже, кћи њена од онога часа (Мт. 15; 28). Марко приповеда да је Господ казао Хананејки: За ову реч иди, изишао је демон из кћери твоје (Мк. 7; 29), јер си толико презрела себе, смирила се у тој мери и, иако упорно одбијана, ниси изгубила наду нити те је обманула реч домостроја, него си схватила величину мог Човекољубља и до краја остала постојана, молећи смирено и са надом. И зато, као што смо

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

рекли на почетку, Бог смиренима даје благодат и који се понизи, узвисиће се (Мт. 23; 12), понизите се пред Господом, и узвисићете се (Јк. 4; 10), али и: Сваки који иште прима, и који тражи налази, и који куца отвориће му се (Мт. 7; 8).

Познајмо ништавност која нам је усађена и безумље наших помисли које се понекад у нама рађају по дејству демона да бисмо, као Хананејка, завапили Христу, приступили Му, поклонили се и неуморно се молили у смирењу. Тада ћемо задобити благодат коју Он дарује смиренумнима и узне-ти се на божанску висину.

Међутим, какво је онда на-

чим изађемо из мајчине утробе, открива страдалнички, мно-гооплакани и, како се чини, јецаја достојан живот. Које живо биће, осим нас, чим се појави на свет бива стегнуто повојима и умотано у пелене и, на неки начин, као да га чувају у удубљеној колевци, приносе га и односе од материнских груди јер не може да хода само? Зар се јагње, лане и теле не крећу слободно одмах након рођења, зар не скачу око својих родитељки и сами им прилазе да би се наситили млеком?

Када се током времена уздигнемо из стања неразумности и постанемо господари разума,

Искушења, изазови, која су покушала да те разоре, показују се као твоји помоћници. Они чине оно што си сам морао да урадиш, али ниси био у стању. Доживео си опит истине исказане у Изрекама Отаца „Отклони искушења, и нико неће бити спасен“. Она су разорила оно што је требало да буде разорено.

Али, нешто се појавило унутар тебе што не може бити разорено, јер има другачију врсту истрајности и различиту природу: сада се радујем страдањима (Кол. 1, 24).

На крају, спашени смо оним што нас разара, као што је и зрно спашено својом „смрти“ у земљи када дође његово време. Спасење не лежи и нашим успесима или нашим достигнућима у области пропадљивости, већ у укидању смрти у царству љубави.

архимандрит Василије Ивиронски

ше рођење? Зар оно није много горе од рођења бесловесних звери? „С мукама ћеш децу рађати“, рекао је Бог Еви (1. Мојс. 3; 16) и то не само, како ја мислим, због материнских порођајних мука, него и због мука новорођених, како оних што ће затим уследити током читавог живота, тако и оних што се појављују од самог почетка, због чега младенци непрестано плачу, а што се не дешава другим живим бићима. Једино се нама,

својевољно се утапамо у осуђујућој дубини забрањених страсти, погружавајући главу у благо и дубоку мочвару, у страшну струју нечистоће, односно нашег најмучнијег живота, где бивамо рањени жаокама шкорпиона и змија и раскомадани зверским зубима, бивајући у тој мери неразумни да се чак и захваљујемо због рана и наслађујемо комадањем.

Према нама, слично змији,

гмиже телесна похота, а ми нити бежимо од ње, нити је газимо тако што ћемо се обуздати и одвратити је уздржањем, молећи се Богу непрестано и смирено. Уместо тога, ми јој отварамо саму унутрашњост свога разума и, ра-

вамо нашег убицу да у нама сама обитава као заповедник и управитељ. Среброљубље се свом снагом стара да нас одгурне у мочвару, а ми се не трудимо да олакшамо самима себи уздржањем и скромношћу,

Када вршимо молитву правило, посебно по књизи, не жури од речи ка речи, не осетивши његову истину, не положивши је на срце, али чини и непрестано приморавај себе да осећаш срцем истину онога што говориш. Твоје срце ће се томе противити некада лењошћу и окамењеном неосетљивошћу према ономе што читаш, некада сумњом и неверовањем, некаквим унутрашњим огњем и тескобом, некада расејаношћу и прибегавањем некаквим земаљским предметима и бригама, некада присећањем на увреду ближњег и осећањем освете и ненависти према њему, некада представљањем светских задовољстава или представљањем задовољства од читања романа и уопште светских књига, не буди самољубив, побеђуј своје срце, дај га Богу на жртву благопријатну. Сине мој, дај Ми срце своје (Прич. 23, 26), и твоја молитва сродиће те, сјединиће те са Богом и са целим небом, и ти ћеш се испунити Духом и Његовим плодовима: правдом, миром и радошћу, љубављу, кротошћу, дуготрпљењем, срдачним умилењем. Ти би хтео да брзо завршиш молитвено правило, да би дао покој изнемоглом телу? Срдачно се помоли и заспаћеш најспокојнијим, тихим и здравим сном. Не жури да се молиш било како: тих пола сата молитве вреде као цела три сата најздравијег сна. Журиш ли се на службу или на посао? Устај раније, немој да преспаваш и помоли се усрдно; стећи ћеш спокојство, енергију и успех у делима за цео дан. Срце тежи делима житејске сујете. Преломи га; нека његово богатство не буде земаљска сујета, него Бог. Научи своје срце да највише од свега пријања кроз молитву за Бога, а не за светске сујете, да се не посрамиш у дане болести своје, у часу смрти своје, као богати сујетом света и сиромашан вером, надом и љубављу. Ако се не будеш молио овако, како сам рекао, онда нећеш имати успеха у животу и вери нити духовног разума.

свешти и праведни Јован Кронштајтски

дујући се, авај, у себе настањујемо своју вечну смрт. Приближава нам се гнев, као неукротиви лав, а ми нити бежимо нити тражимо заштиту која ће прекинути тако велико зло, не тражимо дуготрпелјивост и смирење. Уместо тога, ми убрзавамо његове кораке ревносно га пригрливши, тако да, будући безумни несретници, пози-

односно крилима која ће нас уздићи ка небу, него се, уместо тога, жудно привезујемо за овај терет што нас повија ка земљи, односно стремимо за новцем или богатим поседима колико год нам то снаге допуштају, прихватајући да се сурвамо и да будемо бачени у бездану дубину.